

lem selv har lagt for Finansloven. Men den Finansplan, det ærede Medlem spurgte om, vil blive et Forsøg paa at bringe Overensstemmelse mellem Indtægter og Udgifter, og dette kan kun ske derved, at man stryger paa det militære Omraade, og dernæst ved, at man indskrænker sig saa vidt muligt paa de civile Omraader. Der vil finde en Stigning Sted i Indtægter, det er umuligt andet. Det ærede Medlem tror ikke, at den Depression, vi leve under nu, vil være evig. Hvorfor skulde vi tro det? Ganske vist arbejde vi under en meget uheldig Toldlov, som den ærede Ordfører i høj Grad har Ansvar for, men vi ville haabe, det maa bedre sig, og der er ingen Grund til at tro, at det ikke bedrer sig noget. Der er ikke Grund til at tro, at pludselig skulde Danmark have stagneret, at der aldrig mere skulde komme. Opgang. I den Tid, som gaar, indtil vi faa Indtægterne op til en saadan Højde, at de dække Udgifterne, ere vi nødt til at bruge de Penge, vi laane, til at dække Udgifterne, det burde efter min Mening ikke være mere end højst 5 Aar med faldende Underskud for hvert Aar, og hvis man vil være sparsommelig her i Landet, hvis man ikke vil tage sig nye Opgaver paa, hvis man vil skære bort der, hvor man kan, og standse med store Arbejder, som man er nødt til, som ikke ere af produktiv Art, vil det ogsaa kunne naas at bringe Overensstemmelse mellem Indtægt og Udgift. Saa vil man, hvis man nu laaner, hvad der behøves, efter min Mening kunne naa dertil. Hvis alle ville, hvis det er en fælles Villie her i Tinget — men jeg har ikke mærket til nogen fælles Villie —, vil man endnu kunne naa dertil. Og det er fornødent at naa dertil, for det er umuligt at tro, at virkelig Indtægterne her i Landet skulde stige saa højt, som vi i Øjeblikket ere komne op med Udgifterne. Men hvis det bliver nødvendigt, maa en Regering en Gang komme til at paalægge nye Skatter. Det kan tænkes. Det tør jeg ikke sige noget om endnu. Men der er vel heller ingen, som har ment, at det nuværende Skattesystem var det eneste afgørende, saa det aldrig kunde blive bedre. Det kunde være, at et nyt Skattesystem vilde give højere Indtægt og blive mere retfærdigt paa nogle Omraader. Det kan være, at Toldindtægterne kunne bedre sig. Det kan være, vi komme til en Revision af Toldloven paa enkelte Punkter, saa at den giver bedre Indtægt.

Men vi maa til, at Udgifter og Indtægter balancere med hinanden hvert enkelt Aar. Hvis den ærede Ordfører var enig med mig deri, vilde han med sin Autoritet og sin Indsigt i disse Sager i høj Grad kunne hjælpe dertil. For det er paa det Punkt, vi ere strandede her i Landet. Ingen har brudt sig om, at Udgifter og Indtægter balancerede, men den gamle Sætning, at hvert Aars Indtægter skulle bære hvert Aars Udgifter, vilde det være meget klogt at komme til for et lille Land, undtagen naturligvis, naar der skal gennemføres saa overordentlig store Foranstaltninger, at man kunde gaa til smaa Laan — kan jeg sige —, for jeg tror, de store ere overordentlig skadelige. Men de Laan, vi have stiftet her, og som det ærede Medlem var med til i Fjor, vare optagne for at dække Underskuddet, og de forberedte end ikke de Forsvarsloves Dækning, det ærede Medlem selv gennemførte. Havde de gjort det, havde vi staaet med flere Penge i Kassen. Men nu er der ogsaa Deficit, fordi der ikke var forudsat, at man skulde bruge 10—15 Millioner de første Aar til Forsvarslovene.

Ja, hermed tror jeg, at jeg har saa nogenlunde besvaret, hvad det ærede Medlem har henvendt til mig, og vil altsaa henholde mig dertil. Om jeg skulde have tilfredsstillet den ærede Ordfører, ved jeg ikke, men de rent almindelige Spørgsmaal, den ærede Ordfører henvendte til mig, tror jeg dog at have besvaret.

N. Neergaard: Imod de to højtærede Ministre, der have talt, kan jeg selvfølgelig ikke sige alt, hvad jeg har at sige i en kort Bemærkning. Jeg skal heller ikke forsøge derpaa, men vil kun sige et Par enkelte Ting.

For det første vil jeg hævde min fuldstændige Ret til at citere Udtalelsen af Kalundborg Dagblad saaledes, som jeg har gjort det, thi den er citeret med de samme Ord en Gang før her i Salen, for kort Tid siden, og den højtærede Minister sad selv og hørte derpaa og gjorde ikke mindste Indsigelse imod Citatet. Nu erklærer han Citatet for forkert og skriver det om paa en Maade, som for Resten — det skal jeg senere komme til — ikke bringer det i bedre Overensstemmelse med hans Standpunkt end den af mig anførte Form. Men naar Citatet var læst op i Ministerens Nærværelse, og der var bygget Slutninger derpaa, uden at han et Øjeblik har protesteret derimod, var jeg berettiget til at tro, at det var rigtigt, og det var jeg og-